

Diamond of heart

พรหมลิขิต สองหัวใจ

เมฟล้า

พรหมลิขิตสองหัวใจ

แต่งโดย เตพีชา

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-094-0

ราคา 269 บาท

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุษา กอบจิตวิวัฒน์
บรรณาธิการ	ธัญวลัย กอบจิตวิวัฒน์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ นาเจริญ, ฐสิพร มีญาติ, นพดล คงภาลวง
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	นิรันดร์ อนุรักษพงษ์ภรณ์ กอนกุล แซ่จั้ง
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	ประพนธ์ ตรีสุวรรณ
ฝ่ายการตลาด	ศิรัชย์ ศรีสุวรรณไพฑู
พิมพ์ที่	ออฟเซ็ท ศรีไธวัน

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมายด์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมายด์ บุ๊คส์

เลขที่ 1/554 ถนนรามคำแหง มีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สมัครสมาชิกรายปี ตัวแทนจำหน่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พิมพ์ที่

กระดานกอบอนสายตากรีนรีด

www.greenread.com

คำนำ

คุณเชื่อในเรื่องพรหมลิขิตกันหรือไม่คะ เคยนึกกันบ้างหรือเปล่าว่าชีวิตของคนเดินดินทุกคน อาจจะมีใครบางคนบนฟ้าได้แอบขีดเส้นทางเดินชีวิตของเราเอาไว้แล้วให้ใครคู่กับใคร หรือให้ใครรักกับใคร ความรักของหนุ่มสาวสองคู่ในนิยายเรื่องนี้ก็เช่นกันค่ะ ใครเลยจะคิดว่าคนที่เหมือนจะอยู่ห่างไกลกันจนแทบจะไม่มีหนทางไหนเลยที่แม้แต่จะเดินมาเฉียดกรายใกล้กันได้ แต่ในที่สุดพระพรหมท่านก็ยังสามารถลิขิตให้พวกเขาได้มีโอกาสมาเดินร่วมทางกันได้ บนถนนเส้นที่เรียกว่า...ความรัก

พรหมลิขิตสองหัวใจ เป็นนิยายเรื่องแรกในชีวิตของผู้เขียน ที่เริ่มหัดเขียนด้วยความรู้สึกว่ายากจะลองลิขิตเรื่องราวชีวิตของตัวละครให้เป็นไปอย่างใจเรา อยากอ่านเรื่องราวความรักในรูปแบบที่เรากำหนดเอง อยากเขียนถึงเรื่องราวของความรักในรูปแบบที่เราอยากอ่าน เขียนไปแก้ไป บางครั้งก็ถึงขั้นเปลี่ยนแปลงรายละเอียดของเรื่องกลางคัน หลังจากที่ได้อ่านคำแนะนำจากนักอ่านเลยทีเดียวนะ เคยทำจนจะหยุดเขียนก็หลายครั้ง เคยหัวสมองตีบตันจนแทบจะอยากหยุดเขียนก็ตั้งหลายหน แต่ด้วยความน่ารักจากบรรดาแฟน ๆ นักอ่านทั้งหลาย ในที่สุดวันที่ความฝันเป็นจริงก็มาถึง ต้องขอบคุณนักอ่านทุกคนอย่างมากจริงๆ ค่ะ

และที่สำคัญ ต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์กรีนมายด้อย่างที่สุด ที่กรุณาหยิบยื่นโอกาสให้กับนัก (หัด) เขียนคนนี้ ได้มีผลงานประดับอยู่ในวงการหนังสือของเมืองไทย

ขอบคุณค่ะ

เตพิชา

Wshuclm

สองหัวใจ

ดอย

รักแท้ (ไม่) มีอยู่จริง

ข้อกวดการ เมื่อมาริสานางแบบสาวสวย ประกาศสละโสดกับนายแบบ
หนุ่มพร้อมอำนวยการไปทำหน้าที่แม่บ้านเต็มตัว เอ... แล้วหนุ่มรูปหล่อเจ้าของ
รักที่คบกันมานานหายไปไหนเอ่ย ???

ปุป!

หนังสือพิมพ์รายวันถูกร่อนลงไปบนโต๊ะทำงานขนาดใหญ่ ที่ตั้งอยู่เบื้อง
หน้าเก้าอี้หนังสือตำดูเรียบหรู เข้าชุดกับห้องทำงานที่ตกแต่งไว้อย่างโอ้อ่า สมกับ
ที่ตั้งอยู่บนตึกสูงย่านใจกลางเมืองเชียงใหม่ ซึ่งราคาที่ดินแพงระยับ

และเมื่อมองไปยังเก้าอี้หนังที่วางอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวนั้น ก็จะทำให้เห็นว่า
เจ้าของเก้าอี้เป็นชายหนุ่มร่างใหญ่ สูงประมาณ 185 เซนติเมตร หน้าคมเข้ม จมูก
โด่ง ดวงตาสีน้ำตาล และยังเมื่อประกอบกับเรือนผมหยักศกสีเดียวกับดวงตา ก็พอ

จะบ่งบอกได้ว่าเจ้าของห้องนั้นเป็นลูกครึ่งที่ผสมผสานออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด

ถึงแม้ว่าหน้าตาของชายหนุ่มจะหล่อเหลา จนหาใครเทียบได้ยาก แต่ก็เต็มไปด้วยความน่าเกรงขาม เพราะไม่เพียงแต่เขาจะเป็นเจ้าของดวงตาที่ทั้งคมและแสนจะดุแล้ว มันยังแฝงไปด้วยความเฉยชาราวกับคนไร้ความรู้สึกที่ไม่ปาน

"เฮ้ย ยัยมาริสานี่แฟนแกไม่ใช่หรอ ทำไมประกาศแต่งงานกับเพื่อนนายแบบไปได้วะ เห็นตามรักตามล่าแกมาตั้งหลายปีแล้วนี่ ทำไมปล่อยให้แต่งงานกับคนอื่นไปได้วะ ไอ้อัคร"

อัครหรืออัครเดช สัตยากุล ชายหนุ่ม วัย 28 หยิบหนังสือพิมพ์ที่ถูกญาติผู้พี่วัยเดียวกัน ที่ชื่ออัมหรืออมาตย์ ฐานะกิจจา ร่อนมาไว้ตรงหน้าขึ้นมาดูอย่างช้าๆ ก่อนจะตอบคำถามกลับด้วยท่าทางเนือยๆ

"แล้วทำไมวะอัม ก็ผู้หญิงเค้าอยากแต่งงาน เค้าก็ไปหาคนที่อยากแต่งงานเหมือนกัน มันก็เท่านั้นเอง เรื่องธรรมดาไม่เห็นมีอะไรแปลก" คนพูดดูไม่เดือดเนื้อร้อนใจจะไรกับข่าวที่เห็นเลยแม้แต่หน่อย

"พูดได้ยังไงว่าไม่เห็นแปลก ก็ 2-3 เดือนที่แล้ว ฉันยังเห็นเค้าตามไปเผ้าแกที่ไร่อยู่เลยไม่ใช่หรอ ไม่ใช่แค่ที่ไร่สิ ไปเผ้ากันถึงในห้อง ซะ ซะ แล้วบอกไม่แปลก แต่ที่แน่ๆ พอแม่อ่านหนังสือพิมพ์ปั๊บก็โทรมาหาฉันอย่างด่วน ถามฉันใหญ่เลยว่าแกเป็นไงบ้าง เล่นหายหัวออกจากไรมาเป็นอาทิตย์แล้ว ยังไม่กลับเข้าไป แม่โทรหาก็ไม่รับสาย ยังไงแกโทรไปหาเค้าหน่อยเถอะ เห็นคุณนายบอกกดโทรศัพท์ที่จนมือจะหงิกอยู่แล้ว สงสัยกลัวแกอกหักแล้วจะคิดสั้นมั้ง ฮ่าๆ ...คุณนายมนนี่ช่างไม่รู้อะไร"

อมาตย์ร้ายยาวเพื่อย พลังหัวเราะออกมา เมื่อนึกถึงท่าทางของมารดาของตัวเองที่เป็นเดือดเป็นร้อนแทนหลานชาย แต่ดูพ่อหลานชายสิ ยังนั่งนิ่งๆ ไม่รู้สึกรู้สอะไรเลย

"อ้าว ป้ามโนโทรหาหรอ เออๆ เตียวโทรกลับ ไม่ได้ยินจริงๆ สงสัยจะปิดเสียงไว้วะ" ร่างสูงพูดพลงความหาโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะทำงานและรีบหยิบ

ขึ้นมาเปิดดู

"เออ ปิดเสียงไว้จริงๆ ด้วย รำคาญโทรศัพท์หนักขาวะะ ชี้เกียจรับ ไอ้เราก็ไม่ใช่ดาราจะโทรหาทำไมก็ไม่รู้ ขอสัมภาษณ์อยู่นั่นแหละ บ๊าวะ เสียเวลาทำมาหากินฉิบ" พุดพลางกดโทรศัพท์เพื่อโทรหาป้ามของเขาทันทีที่พี่ชายบอก

"ครับ ป้ามครับ ปิดเสียงไว้ครับ ไม่เป็นไรครับป้า อัครไม่ได้เป็นอะไรครับ ขอขอบคุณครับป้าที่เป็นห่วง ครับ ครับ"

"ครับ ป้ามไม่ต้องเป็นห่วงครับ ผมไม่เป็นไรจริงๆ ครับ รักป้านะ ครับ แล้วผมจะรีบกลับครับ เคลียร์งานกับอ้อมอีก 2-3 วันเท่านั้นครับ สวัสดีครับ ป้า" พอป้าส่ายที่รักคลายกังวลแล้ว ชายหนุ่มก็วางสาย

"ชิชะ ทำเป็นเสียงอ่อนเสียงหวาน ไอ้อัครเอ๋ย ไอ้ลูกนอกไส้"

เห็นน้องชายพุดจาออดอ้อนแม่ของตัวเองแล้วนึกหมั่นไส้จนแกลง ประชดประชันอย่างขำๆ

อมาตย์ ณะกิจจา หรืออ้อม ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งต่างจากอัครเดชที่มีเรือนร่างล่ำสันตามแบบชายหนุ่มที่มีเชื้อสายตะวันตก แต่ญาติผู้พี่ก็ดูหล่อเหลาไม่แพ้กัน ด้วยสไตล์หนุ่มเทรนต์เกาหลี ยิ่งประกอบกับดวงตาที่พราวะยับเป็นประกายตลอดเวลา ยิ่งเพิ่มเสน่ห์ให้สาวน้อยสาวใหญ่หลงกันหัวปักหัวปำได้ไม่ยาก

อัครเดชกับอมาตย์อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ห่างกันแค่เดือนเท่านั้น ทั้งสองหนุ่มเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก เรียนที่เดียวกันตั้งแต่อนุบาลจนถึงระดับปริญญาตรี พอปริญญาโทก็ตัดสินใจเรียนที่ต่างประเทศในมหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่คนละสาขาวิชา

โดยที่อมาตย์เลือกเรียนทางด้านเศรษฐศาสตร์ ทั้งในระดับปริญญาตรีและโท ส่วนอัครเดช จบตรีในคณะเกษตรศาสตร์ ก่อนจะต่อปริญญาโททางด้านบริหารธุรกิจในประเทศ ทำให้ต่างฝ่ายต่างรักและผูกพันกันทั้งแบบญาติ แบบเพื่อนหรือแบบพี่น้องที่พร้อมจะตายแทนกันได้

อมาตย์ญาติผู้พี่ เป็นหนุ่มเหนือของแท้ เนื่องจากทั้งเกิดและเติบโตอยู่

ที่เชียงใหม่ แต่อัครเดชเองเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน เกิดที่สหรัฐอเมริกา และ
บินข้ามน้ำข้ามทะเลมาเติบโตที่จังหวัดเชียงใหม่ตั้งแต่อายุได้เพียง 6 ขวบ โดย
มนลดาผู้มีศักดิ์เป็นป้าของเขาพามาอยู่ด้วยกัน เพราะอัครดีน้องชายของท่าน
บิดาของอัครเดชประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ขณะที่เดินทางไปต่างประเทศ โดย
ทิ้งมรดกคือ 'ไร่สัตยา' และ 'บริษัทธนະสัตยา' ซึ่งเป็นบริษัทส่งออกผลผลิตทาง
การเกษตรที่บิดาของอัครเดชกับอัมรินทร์บิดาของอมาตย์เป็นผู้บุกเบิกและ
ถือหุ้นร่วมกันไว้ให้กับลูกชาย

ชีวิตของชายหนุ่มนั้นดูน่าสงสารมากสำหรับมนลดา เด็กผู้ชายอายุเพียง
6 ขวบ ต้องมารับรู้ความจริงแยๆ ของแม่ตัวเอง

ภายหลังจากที่อัครดีเสียชีวิต มนลดากับอัมรินทร์ก็ได้รับจดหมายจาก
อเมริกา ให้ไปรับตัวเด็กชายวัย 6 ขวบ ลูกชายของอัครดีซึ่งผู้เป็นแม่ติดต่อนำ
ทั้งสองไปรับตัวของอัครเดชโดยด่วน เพราะทางโรสแมรีภรรยาของอัครดีต้องการ
จะมีครอบครัวใหม่ และนั่นเป็นสิ่งที่ทำให้มนลดาตกใจมาก เพราะตลอดเวลา
ถึงจะทราบว่าน้องชายไปต่างประเทศมีหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยรู้เลยว่าน้องชาย
จะมีครอบครัวอยู่ที่ต่างประเทศ

เมื่อเธอเดินทางไปรับหลานชายที่อเมริกา ณ ไร่ที่เธอรู้ว่าน้องชายเคยรับ
ซื้อไว้จากครอบครัวที่ล้มละลายครอบครัวหนึ่ง ซึ่งก็คือครอบครัวของโรสแมรี
นั่นเอง

ครั้งแรกที่ได้เห็นหน้าของหลานชาย มนลดาก็รักและสงสารขึ้นมา
ทันที เพราะแม่ของเด็กน้อยไม่สนใจใยดีลูกเลย ส่วนเจ้าตัวน้อยก็ดูจะนั่งเงียบอยู่
ตลอดเวลา

ในวันนั้นเธอประกาศเสียงดังโดยไม่แคร์สายตาลูกชายว่า เธอรอเวลานี้
มานานแล้ว วันที่เธอจะได้ปลดภาระทุกอย่างทิ้งไปซะที เธอต้องการที่จะไปจาก
ไร่บ้าง นี่มาตั้งนานแล้ว ติดอยู่ที่ว่าอัครดีไม่ยอมหย่าให้เธอ และนั่นก็ทำให้เธอ
เริ่มชีวิตใหม่อย่างที่ต้องการไม่ได้เสียที

โรสแมรีบอกกับมนลดาว่าตอนที่เธอรู้จักกับอัครดีนั้น เธอคิดว่าเขาเป็น

ผู้ชายที่มีพร้อมทุกอย่างและทำให้เธอสบายได้ แต่พอเอาเข้าจริงมันกลับไม่เป็นอย่างที่เธอหวัง เธอจึงคิดที่จะออกมาจากชีวิตเขา แต่อัคคีกลับรังเธอไว้บังคับให้เธอไปอยู่เมืองไทย ส่วนอัครเดชนั้นก็เกิดจากความผิดพลาดของเธอ จริงๆ แล้วเธอตั้งใจจะไปเอาเด็กออกตั้งแต่แรก แต่อัคคีก็บังคับให้เธอเก็บไว้และสัญญาว่าจะให้เธอทุกอย่างที่ต้องการ โดยจะยอมจดทะเบียนสมรสกับเธอ แต่จนแล้วจนรอดเธอก็ไม่เห็นว่าเขาจะให้อะไรกับเธอสักอย่างเดียว

ที่สำคัญตอนนี้เธอมีคนรักใหม่แล้ว ไม่อยากมีภาระอะไรอีก โดยเฉพาะลูกชายที่เกิดจากอัคคี เพราะช่วงหลังเธอต้องส่งลูกไปอยู่โรงเรียนประจำ อัคคีก็ยิ่งให้เงินเธอน้อยลงเรื่อยๆ ยิ่งพอเขาตายก็ไม่มีใครเอาเงินมาให้เธออีก นั่นทำให้เธอไม่สามารถเลี้ยงเด็กคนนี้ได้อีกต่อไป เธอจึงส่งข่าวให้คนที่เมืองไทยมารับตัวอัครเดชไป

และถึงสามีก่าเธอยังอยู่ เธอก็ไม่สนใจเพราะเธอก็กำลังจะขอฟ้องหย่าจากเขา โดยมีลูกเป็นเงื่อนไขชั้นดีที่จะทำให้เขาให้ในสิ่งที่เธอต้องการ เพราะที่นี้ยังใกฎหมายก็ฟังผู้เป็นแม่มากกว่า เธอไม่ได้อยากเลี้ยงลูกหรอกนะ แต่เพราะอัคคีไม่ยอมตกลงจ่ายเงินให้เธอตามจำนวนที่เธอเรียกร้องไปต่างหาก เธอจึงยังยึดลูกไว้กับตัวไม่ยอมให้เขาพาไปอยู่เมืองไทย

ตลอดเวลาที่ฟังคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นแม่พูดนั้น เด็กชายอัครเดชดูเฉยชา แม้ดวงตาจะแดงก่ำราวกับคนร้องไห้ หากแต่ไม่มีน้ำตาไหลออกมาแม้แต่หยดเดียว คนเป็นป้าที่เฝ้ามองอยู่ก็รู้สึกสงสารหลานชายสุดหัวใจ เธอเดินเข้าไปหาเด็กชายผู้น่าสงสาร แล้วกอดไว้แน่น พลังเอ่ยปลอบโยนอย่างอ่อนหวาน อยากให้เขาจำว่ายังมีอีกหลายคนที่รักและจะคอยยืนอยู่ข้างๆ เขาตลอดไป แล้วรีบพาหลานชายกลับเมืองไทยโดยเร็วที่สุด

และตั้งแต่วันแรกที่เขาได้มาเหยียบที่เมืองไทย จนถึงวันนี้ครบครวั
 ษะกิจจาก็เป็นทั้งครอบครัว และความผูกพันเดียวของอัครเดชเรื่อยมา

"น้อยๆ น้อยเว้ย ไอ้ลูกรัก อ่อนให้มันน้อยๆ น้อย ตกลงเป็นไงวะ เล่า

ให้ฟังเดี๋ยวนี้เลย ก็ฉันเห็นคุณมาริสอะไรนี่ เขารักแถมจะเป็นจะตาย ทำไมอยู่ๆ
เผ่นไปแต่งงานกับคนอื่นเฉยเลย ปล่อยให้ฉันได้ใจวะ" อมาตย์พูด พลางก้าวไปนั่ง
ที่โซฟาปรับแขนตัวใหญ่ตรงข้ามกับโต๊ะทำงานของอัครเดช

"ก็ทำไมไม่หมอก ก็เขาเคยบอกว่ายากมีลูก มีครอบครัว แต่ฉันไม่คิด
เหมือนเขาแน่ เพราะฉันไม่ได้อยากมีอะไรอย่างนั้น อยากมีแค่ผู้หญิงไว้ข้างๆ
เท่านั้นเอง เราคิดไม่เหมือนกัน ก็ต่างคนต่างไปก็แค่นั้น ไม่มีอะไร ฉันเองก็ไม่ใช้
คนที่ชอบอ้อใคร แล้วก็ไม่ได้อยากจะมีอะไรกับใครนานๆ" อัครเดชบอก ใบหน้าของ
เขานิ่งเรียบไม่ได้ยี้หวั่นกับข่าวที่รู้เลยสักนิด

"แหม ไอ้หนุ่มเชิร์ชจัด ขาดผู้หญิงไม่ได้เลยนะแก หมายความว่าใจวะ
แล้วยังมาริสานะแกก็อยู่กับเขามาได้ตั้งหลายปีไม่ใช่เหรอ แต่ฉันเห็นแกทำเหมือน
ไม่สนใจเขา ไม่เคยไปหา ปล่อยให้เขาวิ่งตามแกอยู่ฝ่ายเดียว ผู้หญิงที่ไหนจะ
ทนได้วะ" อมาตย์ยังคงถามไม่เลิกรา นึกสงสารผู้หญิงที่ตกหลุมรักผู้ชายเย็นชา
อย่างน้องชายของเขา

"โธ่เอ๊ย ไอ้อ้อม ทำยากกับแกขาดได้อย่างงั้นแหละ ฉันก็ไม่เคยเห็นเตี้ย
แถมจะว่างจากผู้หญิงซักคืน มันเรื่องธรรมดาของพวกเรานี้แหละ ทำงานเครียดแล้ว
ก็ต้องปลดปล่อยกันบ้าง อีกอย่างฉันไม่เคยเอาอะไรจากใครฟรีๆ ทางนั้นก็ไม่เห็น
ว่าจะปฏิเสธอะไร" สีหน้าและท่าทางของเจ้าของห้องยังคงเรียบนิ่งเช่นเดิม ก่อน
จะตวัดสายตามาหาญาติผู้พี่ "ว่าแต่ฉัน ดาราคนล่าสุดเคลียร์เรียบร้อยแล้วหรือ
เห็นว่ามิไพล์เข้าไปที่ไร่ แอบไปฝากเนื้อฝากตัวกับป้ามนนี่ ไหนว่ารักสนุกไม่ผูกพัน
ไง ปล่อยให้ป้ามนนี่ได้ใจวะ ฉันเลยโดนบ่นไปด้วย"

"แล้วไหงมาที่ฉันได้วะ เรื่องของฉันนะเคลียร์เรียบร้อยแล้ว ฉันเองก็
เบื่อ ตอนแรกเธอบอกเองเลยนะว่าไม่ผูกพัน แล้วอีท่าไหนไม่รู้ ทำอย่างกับตัวเอง
เป็นเชือกอย่างงั้นแหละ พยายามจะมัดฉันให้ได้" อมาตย์สายหน้าจิกกับพฤติกรรม
สุดแสนของแม่ดาราสาวสวยที่จ้องจะจับเขาอยู่ตลอดเวลา

"ครับไอ้พี่ผู้หล่อเหลาสาวเยอะ แล้วอย่าบอกนะว่า มาที่นี้แค่เรื่องของ
มาริส" หนุ่มลูกครึ่งเอ่ยถามยี้มๆ

"เออ...เกือบลืมนะ คืออย่างนี้ มีเรื่องจะมาปรึกษาแก็เรื่องหนึ่ง เรื่องเลขาของฉันทะ" อมาตย์พูด พร้อมทั้งลุกจากโซฟาเดินมานั่งที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน ด้วยท่าทางที่จริงจัง สลัดความขี้เล่นทิ้งไปหมด

"ทำไมวะ เลขาแก็เขาจะลาออกไปแต่งงานหรือ" อัครเดชถามยี้ม ๆ

"แต่งงานรีเปล่าไม่รู้แต่เธอไม่ได้ลาออกหรือก ฉันทะให้ออกเอง" พี่ชายดูเคร่งเครียดจนอีกฝ่ายต้องขมวดคิ้วมุ่น ท่าทางคงไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ซะแล้ว

"ให้ออกเอง มันยังงัยกันวะ ร้ายแรงถึงขั้นนั้นเลยหรือ"

"เงินบริษัทหายไปหลายล้าน ร้ายแรงพอมั้ยวะ"

"เฮ้ย" อัครเดชถึงกับอุทานออกมาเสียงดัง ร่างสูงผุดลุกขึ้นมองพี่ชายอย่างไม่เชื่อในสิ่งที่เขาพูดเท่าไร

"เลขาของแก็นั้นนะ เขาทำงานกับเรามาแทบจะตั้งแต่ตั้งบริษัทไม่ใช่หรือ แล้วก็ป็นสาวโสดนี่จะเอาเงินไปทำไมตั้งเยอะ ที่สำคัญเอาไปได้ยังงัยวะ ฉันทะเห็นแก็เขี้ยวเรื่องเงินสดจะตาย"

"เออ ฉันทะถือว่เป็นคำขมนะเรื่องที่บอกว่าเขี้ยว แก็ก็รู้ว่าฉันทะให้เขาทำธุรกรรมแทนฉันทะ เวลาที่ฉันทะไม่อยู่มันไม่ใช่เงินเป็นก้อน แต่เอาไปที่ละเล็กละน้อยนะก็เลยไม่มีใครสงสัยอะไร แต่รอบล่าสุดนี่เห็นว่าแฟนร่อนเงินเลยเอาไปก้อนใหญ่ ทางฝ่ายบัญชีเขาอะใจเลยมาถามฉันทะก่อน เพราะปกติฉันทะไม่เคยเบิกเงินสดขนาดนี้ฉันทะก็เลยจัดการหาหลักฐาน แล้วก็วางแผนจับแมวขโมยซะ ที่นี้เลยจับได้ทั้งคนขโมย ทั้งตัวบงการ"

"มีคนอยู่เบื้องหลังด้วยหรือ"

"อ้อ ฉันทะซักจนชาวสะอาดหมดจดเลยละ ตัวบงการก็ไม่ใช่ใครที่ไหน นายคักดิ์ที่เพิ่งมาทำงานอยู่ฝ่ายจัดซื้อนั่นะ นายคนนี้ก็มีการทุกอย่าง ตั้งแต่ความเจ้าชู้เมีย แล้วก็หนี ข่าว่านายคนนี่ติดบอลนะ เลขาฉันทะคงหลงคารมเลยหน้ามืดตามัวจนทำตัวเองเดือดร้อนไปด้วย" พี่ชายบอกแซ่ ๆ นึกเสียดายเลขาคนเก่งที่เรียกได้ว่ารู้ใจเขามากที่สุดตั้งแต่ทำงานมา

ดวงตาสีน้ำตาลคมดุของอัครเดชแข่งกร้าวขึ้นทันทีเมื่อพี่ชายพูดจบ

"อ้อ ไอ้เนี่ยอีกแล้วเหอ ผู้ชายคนนี้มีชนิกติดหลังอยู่ เรื่องยกยอกเงินนี้แหละ แต่ไม่มีหลักฐานฉันเลยส่งย้ายจากกรุงเทพฯ ให้มาทำงานใกล้ๆ สายตาจะได้ตรวจสอบง่าย ๆ ไม่คิดว่าจะกลัมาสร้างเรื่องทีนี้อีก ว่าแต่คราวนี้แกมีหลักฐานหรือเปล่าวะ จะได้จัดการขั้นเด็ดขาดซะเลย"

"มีสิ มีทั้งหลักฐานปลอมลายเซ็น ทั้งหลักฐานการโอนเงินเข้าบัญชีของนายศักดิ์ แล้วก็ยังมีกล้องวงจรปิดที่จับไว้ ตอนที่กำลังช่วยกันเอาเงินออกจากเซฟในห้องฉันด้วย โชคดีวะ ที่พอเริ่มสงสัยฉันก็จัดการติดกล้องเลย ไม่นึกว่าพวกมันจะชะล่าใจ ส่วนของฉัน ฉันจัดการเรียบร้อยแล้ว ที่เหลือแกก็จัดการเอาเองเลยแล้วกัน" อมาตย์บอกน้องชาย พร้อมกับยื่นซองสีน้ำตาลมาให้

ทั้งสองหนุ่มแบ่งการบริหารกันอย่างง่าย ๆ คือ อมาตย์จะดูแลเรื่องการตลาด บัญชีและการเงิน ส่วนอัครเดชดูแลเรื่องผลผลิตกับการบริหารทั่วไป แม้ว่างานของเขาจะเป็นงานที่อยู่ตึกสำนักงานใหญ่ที่อยู่กรุงเทพฯ เสียส่วนใหญ่ แต่เจ้าตัวชอบที่จะนั่งทำงานอยู่ที่ไร่ และดูแลโรงงานที่อยู่นอกเมืองเชียงใหม่มากกว่า และให้พี่ชายรับหน้าที่ดูแลอยู่ในส่วนที่เป็นสำนักงานที่เชียงใหม่

"ได้ เตี่ยฉันจัดการเอง เออ ช่วงนี้แกเหนื่อยหน่อยนะ" เพราะเดือนหน้าฉันจะไปดูงานแถบยุโรปซัก 2 เดือน แล้วอาจจะแวะไปที่อเมริกา แล้วก็รีบหาเลขานใหม่ให้ได้เร็วๆ นะ อ้อ ให้ใครเรียกนายศักดิ์ให้ฉันหน่อยนะ หนุ่มลูกครึ่งบอก แต่สายตากลับจ้องอยู่ที่เอกสารมากมายที่อีกฝ่ายยื่นมาให้

"อืม...ได้ ว่าแต่ไปอเมริกาคราวนี้ แกจะแวะไปเยี่ยมแม่แกหรือเปล่า เห็นเขาฝากบอกมาทางคุณนายมนนี่ว่าคิดถึง" พรหมตฤระอมาตย์ก็ยังไม่วายล้อน้องชายผู้เคร่งขรึมเล่น

"ไม่ละ คงจะขอเงินอีกตามเคย แล้วปามนนี่คงส่งไปให้เหมือนเดิม พอได้เงินก็หายคิดถึงแล้วละ" น้ำเสียงที่ออกมาดูราบเรียบราวกับไม่ได้สนใจในสิ่งที่พี่ชายพูดเลยแม้แต่หน่อย

"เฮ้ย! ยังไงเขาก็แม่แถมแถมเว้ย ไม่อยากเจอหน้าเขาหน่อยเหอ" อมาตย์อดเป็นห่วงน้องชายไม่ได้ แม้จะรู้มาจากแม่ว่าอัครเดชกับแม่มีความทรงจำที่ไม่

ดีเท่าไหน

"อัม เขาบอกเองว่าฉันเกิดจากความผิดพลาด แล้วฉันยังต้องแคะอะไร อีกะ เลิกพูดเถอะวะ"

คำพูดของน้องชาย ทำให้คนฟังอดสงสัยไม่ได้ แต่อย่างว่าแหละ คนอย่างอักรเดชไม่เคยแสดงความอ่อนแอให้ใครเห็น ไมสิ ไม่เคยแสดงอารมณ์ให้ใครเห็นต่างหาก เท่าที่เห็นก็คือความเย็นชาว่างเปล่า ทั้งสายตา ท่าทาง และคำพูดเท่านั้น

"เออ ไม่แคร์ก็ไม่แคร์ แล้วทีนี้ไปอยู่โน้นจะอยู่กับใครวะ คุณมาริสาก็แต่งงานไปแล้ว คงต้องหาสาว ๆ คนใหม่มาyardใส่กระเป๋าดูทางแล้วแก หรือจะไปหาที่โน้น แต่ก็สกปรกหน่อยนะ" อมาตย์กระซิบถามน้องชายอย่างยั่วเย้า เพราะรู้ว่าทุกครั้งที่ไปต่างประเทศ น้องชายของเขาจะต้องพกสาว ๆ ไปด้วย และตั้งแต่มีมาริสาก็คบกับเธออยู่คนเดียว แม้ว่าจะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันมานาน โดยที่นักธุรกิจหนุ่มก็ตอบแทนเป็นเงินให้ทุกครั้ง แต่ชายหนุ่มก็ไม่เคยพูดออกมาว่ามาริสาเป็นอะไรกับเขาเลย

ต่างจากพี่ชายที่คบผู้หญิงมากหน้าหลายตา เพราะเพื่อความจำเจซึ่งอมาตย์ก็ตกลงกับบรรดาสาว ๆ ทุกครั้งว่าต่างคนต่างสนุก พอเบื่อแล้วก็จบกันไป ดังนั้นเขาจึงมีข่าวแคว่ว่าเป็นหนุ่มเจ้าสำราญ ไม่ได้คบกับใครแบบจริงจัง

แล้วทั้งสองคาสโนวาก็โดนคุณนายมนโวยวายไม่รู้กี่ร้อยกี่พันหน แต่ก็ไม่มีใครจะยอมหยุดซักคน เรื่องแบบนี้มันเป็นธรรมชาติของผู้ชาย มันก็ต้องมีการปลดปล่อยกันบ้าง ยอมทนคุณนายมนบ่นนิด ๆ หน่อย ๆ พอเหนื่อยแล้วก็หยุด แล้วสองหนุ่มก็ผลัดกันออกด ๆ อ่อน ๆ แบบเดียวคุณนายก็ยิ้มแฉ่งปริ ลืมเรื่องที่จะดำเนินไปเสียสนิท เท่านั้นพวกเขาก็รอดตัวไปอย่างหวุดหวิด

"ไม่รู้สิ ยังไม่ได้คิด" น้องชายบอกสั้น ๆ

"ยังไม่ได้คิดนี่ เป็นเพราะยังอาลัยอาวรณ์คุณมาริสายุรีเปลา่ะ" คำพูดกวน ๆ ของเขาเรียกสายตาเรียบเฉย ที่จดจ้องอยู่กับตัวหนังสือให้ตัวดีขึ้นมามองเขา แม้จะดูเรียบเฉย แต่คนถูกมองกลับรู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ จนต้องเลิกแหง เพราะ

กลัวจะโดนหน้าแข้งของหนุ่มขมิ้นฟาดปากเสียก่อน

"เออ ไม่เล่นก็ได้ ไปแล้วโว้ย ถ้าจะกลับเข้าไปโทรบอกด้วยนะ ฉันจะฝากของไปให้แม่ซะหน่อย พอดีซื้อพวกเครื่องประดับสวยๆ มาฝากคุณนายเขาหลายชิ้น ชอบจริงๆ ไอ้พวกเพชรพลอยเนี่ย ว่างๆ ต้องหาลูกสะใภ้ ชื่อเพชร ชื่อพลอยให้ซักหน่อยจะได้สนใจ" เดินไปก็ยิ้มไป ก่อนหันกลับมาวางระเบิดอีกรอบ "เอ่อ ฉันเป็นห่วงแทนะ เอาน้ำไปบ้วนกแก้มซะในมัยยะ"

"ไอ้อั้ม" อัครเดชตะโกนดั่งลั่น แล้วลุกขึ้นทันที แต่พี่ชายตัวแสบก็หายวับออกจากประตูไปเสียก่อน ทั้งให้เจ้าของห้องหัวพิศหัวเหวี่ยงอยู่ในห้องคนเดียว

ร่างสูงทั้งตัวลงกับเก้าอี้อีกครั้ง ก่อนหันไปมองวิวนอกผนังกระจกที่มองเห็นรอบเมืองเชียงใหม่ไกลสุดลูกหูลูกตา คำพูดล้อเล่นของอมาตย์ยังวนเวียนอยู่ในหัวของเขา

"รักบ้า รักบอ อะไรกันวะ ในโลกนี้มีผู้หญิงที่เห็นความรักดีกว่าเงินด้วยเหรือ" น้ำเสียงเยาะเย้ยเอื่อยขึ้น ดวงตาคู่คมมองออกไปอย่างไร้จุดหมาย ตลอดระยะเวลาที่อยู่บนโลกนี้มา เขายังไม่เคยสัมผัสรักแท้จากผู้หญิงคนไหนเลย แม้แต่แม่ของเขาเอง ตอนนี้เขามีเพียงป้ามนเท่านั้น ที่เป็นผู้หญิงคนเดียวที่เขารักอย่างบริสุทธิ์ใจ

ดวงตาที่เต็มไปด้วยความเฉยชา มีแววอ่อนไหววูบหนึ่ง ก่อนจะกลับมาเรียบเฉยดังเดิมแล้วเขาก็หันกลับมาสนใจหลักฐานสำคัญ ที่จะจัดการกับคนทุจริตให้สิ้นซากก่อนที่จะเขาจะเข้าไปเสียที

ผู้หญิง (ส่วนใหญ่) ซื้อได้ด้วยเงิน

"คุณอัครคะ คุณศักดิ์จากแผนกจัดซื้อขอเข้าพบค่ะ แจ้งว่ามีนัดไว้" เสียงของเลขาจากเครื่องอินเทอร์เน็ตคอม ทำให้คนที่อยู่ในห้องเงยหน้าขึ้นฟัง ก่อนตอบกลับไป

"ให้เข้ามาได้เลย"

มือหนากดปุ่มตัดสัญญาณ พร้อมทั้งยัดตัวนั่งพิงพนักเก้าอี้หนึ่งตัวย่ำเท้าทางราวกับราชสีห์กำลังจะตะครุบเหยื่อ

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

"เชิญ" เสียงทุ้มบอก ก่อนที่ประตูจะเปิดออก เผยให้เห็นร่างของคนที่เขาต้องการพบ

"สวัสดีครับ คุณอัครเดช" ชายร่างอ้วนอายุราว 50 ปี เเย่ขึ้นด้วยท่าทาง

สั่งซื้อหนังสือง่ายๆ ผ่านทางโทรศัพท์
ลดพิเศษ 15-20% ฟรีค่าส่ง
กด 08-1423-5373 บริหาร 24 ชั่วโมง

สมัครสมาชิกรายปีเพียง 4,490 บาท

รับหนังสือเฉลี่ยเดือนละ 4-6 เล่ม

ในราคาลดพิเศษ 50-70% พร้อมบัตร ฟรีค่าส่ง

เพื่อนๆ จะได้รับหนังสือเฉลี่ยต่อปี 48-60 เล่ม

เหมาะสำหรับคนที่ติดตามนิยายของกรีนมายด์เป็นประจำ

หรืออ่านข้ามหนังสือ เพราะได้ในราคาถูก

ไม่ต้องเสียเวลาไปหาซื้อ ไม่ต้องออกไปโอนเงินบ่อยๆ เวลาสั่งทางเว็บ

หากเพื่อนมีอ่านหนังสืออยู่ในสภาพชำรุด

ขนาดเล็ก หน้าหาย เลบสลับ โปรดส่งกลับทันที

1/554 ซ.รามคำแหง190/2 ถ.รามคำแหง ดินบุรี ถนน. 10510

ทางสำนักพิมพ์จะจัดส่งเล่มใหม่ไปให้ทันที

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ 08-1423-5373

www.greenmindbook.com